

Читам данас [текст](#) Бранка Радуна на сајту НСПМ у коме се испитује феномен „Обамиста“ у Србији и како се магла коју медији продају о наводној промени америчког курса на Балкану (које нема и неће бити) користи за прикривање катастрофе која пристиже под плаштом Еулекса.

Та мисија ЕУ, чији је задатак био и остао да спроведе у стварност Независну Државу Косово, сада се представља као нешто добро и пожељно, а тих некаквих шест тачака због којих Шиптари дижу дреку наводно су „победа српске дипломатије“. Па ко је овде луд? Може ЕУ свашта нешто да потпише и обећа, али кад једном има на папиру да је Србија прихватила Еулекс, онда има одрешене руке да гради НДК. На папиру је и Кумановски споразум био победа у односу на Рамбује, али никада није примењен, јер је НАТО једноставно рекао „то се нас не тиче, ми смо ту и имамо војску“. Они исти који су сипали дрвље и камење по Милошевићу због „предаје“ у Куманову сада се хвале сопственом предајом Еулексу!

Са оваквим победама, коме требају порази?

Баш ме то натерало на размишљање. Новија српска историја пуна је "победа" типа Еулекса и Куманова. Пре пар месеци се десила још једна блистава победа дипломатије, када је у УН подржана молба Србије да упути захтев за мишљење међународном суду правде о тзв. независности Косова. То је онај исти суд који проглашава да Србија нема статус да подноси тужбу против НАТО, али зато има статус када је туже Хрватска или једна политичка струја у БиХ (илегално, у име целе државе). Тај исти суд главни спонзор сепаратиста на Косову, САД не признају и одбијају да му се повинују. Шта их се онда тиче што су у УН добиле подршку само пет џепних државица, кад све остале свеједно поступају по наређењу?

За земље које су кумовале НДК важнија од тог гласања је била чињеница да је Београд вратио све амбасадоре повучене у фебруару. Другим речима, мало ћемо да се љутимо за домаћу употребу, а чим будемо могли наставићемо да лижемо чизму.

Признавање Еулекса, фарсично гласање у УН, некаква „сарадња“ са Империјом која Србију беспштедно понижава на начин без преседана у новијој светској историји (али

који, захваљујући одсуству српског отпора, [постаје преседан](#) за остатак света), све су то „победе“ проистекле из Петооктобарске револуције. Прослављани као тријумф демократије, догађаји од 5. октобра 2000. су у ствари били победа једино за домаћу клептократију и Империју. Није то била револуција, већ више пуч по моделу 27. марта 1941.

Да будем сасвим фер, српске „победе“ нису почеле тек после Петооктобарске револуције. Цели двадесети век је прича о победама које су биле све само не то. Споменуо сам већ Куманово, које је НАТО претворио у безусловну капитулацију, а 1244 је остала мртво слово на папиру. А зар није Милошевић тријумфално потписао Дејтон, несвесан (или му је можда било свједно?) да му је цели процес намештен како би Србија могла да се оптужи за директно учешће у босанском рату? Од тог Дејтона није остало готово ништа после 13 година „високих представника“ који су по самопроглашеном мандату прекрајали БиХ. То је, иначе, заједничка одлика свих споразума потписаних од 1990 наовамо - сви испотписују, а онда Империја ради по своме. Нешто као што је радила са својим урођеницима пре 150 година.

Кад већ споменух 27. март, и то је тада сматрано победом. Али 26. марта су Срби још увек имали краља, државу, слободу... да би већ 6. априла све то изгубили. Могло би се чак рећи да ништа од тога нису повратили ни до данас. У рату који је наступио страдало је преко *милион* Срба: западно од Дрине су клале усташе, по Србији стрељали Немци, по Космету харали балисти, на југу и истоку Бугари. За то време, четници и партизани се убијали међусобно, оно српске интелигенције што је преживело Први светски рат је после или протерано или побијено... После „победе“ у том рату, Србија је подељена и стављена под управу „собраће“ са запада. Не кажем да је одбацивање пакта са Хитлером било морално погрешно - таман посла! - али су последице тога биле апсолутно катастрофалне.

Деценијама већ други балкански народи, иначе традиционални клијенти великих сила, пребацују Србима империјализам и експанзионизам због Гарашанина и никад оствареног "Начертанија". Прича о Гарашанину као духовном оцу „Велике Србије“ је за србофобе, професионалце и аматере, оно што су за антисемите „Протоколи сионских мудраца“. Али, стварни „источни грех“ српске политике, одлука из које су произашле малтене све недаће двадесетог века и садашње катастрофално стање српства (физички, духовно, политички, морално, територијално - изаберите) је одлука да се створи Краљевина СХС, касније познатија као Југославија. А гле чуда, и то се сматра победом - плаћеном са преко милион и по српских живота, албанском голготом и аустро-немачком окупацијом.

Сав хероизам и жртве које су поднели српски народ и војска у епској одбрани од аустријске, па потом и немачке агресије 1914-15, а онда страдањем, што под окупацијом што током повлачења преко Албаније, обезвређен је одлуком да се прави заједничка држава са народима који никада нису прежалили пораз својих хапсбуршких (или османских) господара.

Узмимо само за пример Словенце. Између новембра 1918. и октобра 1920, када је плебисцитом решено питање северне границе будуће Југославије, управо су јединице

српске војске и одреди формирани од ослобођених српских заробљеника ратовали са аустријским и мађарским трупама да за „словенску браћу“ изборе територију... коју су ти исти Словенци онда на плебисциту вратили Аустрији!

Иако је више од 70 одсто становништва у том делу аустријске Корушке било словеначке народности, на плебисциту је 22.025 гласача (59 одсто) гласало да територија остане у саставу Аустрије, а 15.272 (41 одсто) за прикључење Југославији. Мада су се Словенци сами одлучили да највећи део Корушке, ослобођене у рату у коме је пало и на стотине српских војника – припадне Аустрији, данас словеначки уџбеници историје уче подмладак да Београд није одговорио на молбе Љубљане да благовремено пошаље трупе, чиме је Србима натоварена кривица за губитак (словеначког) дела територије и раздвојеност националног бића. ([НИН](#))

Својим понашањем у Југославији и после, Словенци су показали да су били и остали у аустро-угарској орбити, и да су у ствари жестоко замерили Србима што су их из те „западне, Европске и цивилизоване“ орбите извели на „примитивни балкански југ“. Ни Хрвати нису хтели да буду ослобођени Аустрије - то се видело већ њиховим политичким деловањем унутар краљевине, а свака сумња је требало да буде отклоњена у црним годинама НДХ. Само што је то, је ли, потиснуто причом о „братству и јединству“ током друге Југославије, којом су (гле чуда!) управљали махом Хрвати и Словенци... па је онда срушили и за то окривили Србе. Част свим изузецима, али они изгледа само потврђују правило.

Због Југославије су Срби оптужени за "империјализам." Због Југославије су изгубили своју државност и круну (док су истовремено унутар Југославије настајали нови народи и нове "хиљадугодишње историје"). Југословенство и „братско-јединство“ су омогућили албанизацију Косова, расрбљавање Црне Горе и Македоније, етничко чишћење Хрватске и исламизацију БиХ. И дан-данас југословенски менталитет осигурава да Срби пасивно посматрају како се оно Србије што је остало и даље распарчава по сценарију који је у афекту ономад открио немачки [амбасадор Цобел](#) (и због од "српске" власти није добио чак ни вербални прекор).

Када је у 3. веку пре нове ере епирски краљ Пирос ратовао са античким Римљанима око грчких колонија у јужној Италији, после битке код Аскула је наводно изјавио: „Још једна оваква победа и пропадох.“ (Ἄν' ἐτι μίαν μάχην νικήσωμεν, ἀπολώλαμεν.) Отуд потиче израз "Пирова победа." Али Пирос и његове битке су ситница у поређењу са правом катастрофом која је због свих "победа" у 20. веку и потом задесила Србе. Ко зна, можда ће будући историчари да користе израз "српска победа" за привидне тријумфе који у себи носе семе катастрофе.

Све наше "победе"

Пише: Небојша Малић
уторак, 02 децембар 2008 19:34

Неко ће упитати, шта је са Косовом 1389? Зар није то први велики пораз прослављен као победа, та прва заблуда која прати Србе кроз историју? Напротив. Нема сумње да је на Косову поражена српска војска, али то је за Турке била Пирова победа. Тек средином 15. века се Османлије враћају на Балкан и освајају српску деспотовину и Босну. Њихов поход на запад је на Косову макар привремено заустављен, док је прича о отпору и борби за веру и част међу Србима обезбедила опстанак верског и културног идентитета кроз мрачне векове ропства. Косовски бој је био фактички пораз који је у себи носио семе победе, док су разне „победе“ после 1918. биле фактички порази. Зато кад зли језици кажу да Срби славе поразе, греше кад под тиме подразумевају Косово - али су у праву (сасвим ненамерно), када су у питању такозване победе из новијег доба.

Двадесети век - историјски, не хронолошки - је, међутим, на измаку. Почео је сударом великих европских царевина, а завршава крахом америчке империје која их је наследила. У времену које наступа, пред Србима је избор. Или ћемо смоћи снаге да се ослободимо убитачних идеја које су нас у протеклих 90 година довеле на руб физичког и духовног нестанка, или ћемо наставити да „побеђујемо“ док не доживимо судбину Пирова и његове војске.

Доста је било самоубилачких „победа“. Време је за оне стварне.